

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2020r.

sprawy **Z. S.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 grudnia 2018r., sygn. akt X Ka (..),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2018r.,

sygn. akt X K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E.K. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji dla obrońcy wyznaczonego z urzędu,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Podniesiony w kasacji zarzut obraży prawa materialnego stanowi powielenie zarzutu apelacyjnego, a także przywołanej na jego poparcie argumentacji. Autor kasacji nie wskazał przy tym, na czym miała polegać wada orzeczenia Sądu Odwoławczego, poprzestając na powtórnym zaprezentowaniu swojego stanowiska w sprawie. Tymczasem zważyć należy, że Sąd Okręgowy nie

mógł naruszyć art. 4 § 1 k.k., ponieważ go nie stosował – mógł to uczynić wyłącznie Sąd Rejonowy. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Odnosząc się więc jedynie na marginesie do poruszonej w treści kasacji kwestii naruszenia art. 4 § 1 k.k., należy w pełni podzielić rozważania Sądu Okręgowego poczynione w tym zakresie. Przed rozpoznaniem apelacji obrońcy przez Sąd Odwoławczy, prawomocnie zarządzono wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt X K (...), co w sposób istotny zmieniło stan faktyczny sprawy. W chwili jej rozpoznawania przez Sąd Odwoławczy żadna z wymierzonych wobec skazanego jednostkowych kar pozbawienia wolności nie stanowiła już kary warunkowo zawieszanej w rozumieniu art. 89 § 1 k.k., co wyeliminowało konieczność stosowania nieobowiązującej już ustawy w oparciu o art. 4 § 1 k.k.

W tej sytuacji słusznie uznał Sąd Odwoławczy, że choć na etapie rozpoznania sprawy w I instancji Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego, bowiem nie zastosowano wówczas reguły intertemporalnej określonej w art. 4 § 1 k.k., to uchybienie powyższe nie mogło skutkować uwzględnieniem wniosków apelacji i zmianą wyroku przez Sąd Okręgowy.

Odnosząc zaś do drugiego z zarzutów kasacji należy podnieść, że jako wprost podnoszący zarzut rażącej niewspółmierności kary, jest on w postępowaniu kasacyjnym, ze względu na treść art. 523 § 1 k.p.k., niedopuszczalny.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację osobistą i materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano wynagrodzenie według norm przypisanych.